

TOT EL QUE ÉS JOVE HO FEM NOSTRE

XIII ASSEMBLEA NACIONAL
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
7 — 8 DE MAIG 2016

#HOFEMNOSTRE

1977

JOVENT 1

"TOT EL QUE ÉS JOVE HO FEM NOSTRE"

www.joves.cat

**DOCUMENT DE
LA XIII
ASSEMBLEA
NACIONAL
DE JOVES
D'ESQUERRA
VERDA**

**TOT EL QUE
ÉS JOVE
HO FEM
NOSTRE!**

**XIII
ASSEMBLEA
NACIONAL
DE JOVES
D'ESQUERRA
VERDA**

1. TOT EL QUE ÉS JOVE HO FEM NOSTRE

“Tot el que és jove ho fem nostre” és el lema que va aparèixer el febrer de l'any 1977 a la primera edició de *Jovent*, la revista portaveu de la Joventut Comunista de Catalunya (JCC), en el convuls però il·lusionant context de la legalització del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), el partit comunista de Catalunya i referent polític de la JCC. Va ser fruit d'un context de renaixement de la democràcia marcat per la fraternitat en què —seguint l'exemple de suma del PSUC que sorgí el 1936 de la unió de la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Comunista de Catalunya, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del PSOE—, les Joventuts Socialistes Unificades (JSU), de manera conjunta amb totes les branques juvenils dels partits que conformaven el PSUC, van decidir que sumant esforços podien arribar més lluny. Més lluny en les lluites que havien donat sentit al seu sorgiment: la lluita contra l'avenç del feixisme, durant la guerra civil però també després, en la clandestinitat o des de l'exili durant la llarga nit del franquisme. Així doncs, no en va, molt abans de la seva legalització, el PSUC ja era reconegut com el garant i referent dels drets i les llibertats a Catalunya, motiu pel qual comptava amb l'àmplia col·laboració i complicitat d'associacions estudiantils, moviments veïnals, organitzacions sindicals i obreres, entre d'altres. Podem dir amb orgull que les Joventuts Socialistes Unificades, rellevades el 1970 per la JCC, van ser un actor clau en la lluita contra el feixisme i un referent polític juvenil durant tota la transició des dels àmbits estudiantils fins al món del treball. El PSUC i la JCC van ser el referent de tota una nova generació política que a l'albir de l'imaginari de la revolució del Maig del 68 reclamava llibertat, igualtat i fraternitat, i exigia a les esquerres tradicionals europees que anessin més enllà de les lluites tradicionals. En el cas espanyol, la bandera agermanadora va ser la lluita per la llibertat que el règim franquista havia volgut ofegar, tot i que no havia aconseguit esborrar. Així, durant la Transició, la lluita per la llibertat va cristallitzar i el PSUC era reconegut com el moviment més emancipador per la classe treballadora, per les dones i, especialment, per la gent jove.

En aquest sentit, l'actual desconexió política de bona part d'una generació i els anhels de canvi polític, social, econòmic i cultural que s'evidencien cada cop amb més intensitat recorda i permet establir paral·lelismes amb aquella esperança col·lectiva que va emergir durant la Transició. Aquella esperança activa i combativa que va copsar el PSUC estant a l'alçada del moment amb una cultura organitzativa basada en les lluites a peu de carrer, però al mateix temps sent capaç d'arribar a les institucions. En aquest procés els i les joves van ser una part fonamental com a representants d'aquesta nova generació que volia trencar radicalment amb l'ordre franquista. D'aquesta manera, es pretenia construir un pacte com el que es va aconseguir el 1945 a la resta de països de l'Europa occidental, apuntant els estats del benestar.

Però no va ser fàcil: a finals dels anys setanta, i sobretot a la dècada dels vuitanta, es van viure moments complicats. A nivell espanyol, les promeses d'amplis drets socials reconeguts a la Constitució no es complien a la pràctica, en consonància amb l'ascens al poder de Ronald Reagan als Estats Units (1980-1989) i, en especial, el de Margaret Thatcher al Regne Unit (1979-1991), que van suposar l'adveniment de les polítiques neoliberals a l'Europa occidental. L'Europa que des de la postguerra, i gràcies al treball fet per la socialdemocràcia europea, havia adoptat l'estat del benestar com a model; per tant, el compromís amb la protecció dels drets socials de la ciutadania feia un pas enrere. Els governs neoliberals

van desregularitzar l'economia, abraçant el lliure mercat, posant per endavant dels interessos privats l'interès pel bé comú, privatitzant i retallant les competències públiques i els drets de les persones. Un model productiu contrari al medi ambient i ecològicament insostenible, contrari a l'emancipació de les dones, que enriqueix cada vegada més uns quants a costa d'empobrir la majoria.

En aquest sentit, la nova doctrina europea va ser capaç d'imposar també un nou marc mental i cultural hegemònic que encara ara és el predominant. El neoliberalisme va passar de ser "un sistema" a convertir-se en "el sistema". Els seus impulsors van aconseguir presentar-lo com l'únic sistema capaç de funcionar en les societats occidentals. Així doncs, la caiguda del mur de Berlín i la consegüent fi del bloc comunista van assegurar el triomf a l'únic sistema autoproclamat viable per regir el món, el capitalisme liberal. Una imposició d'un model neoliberal desacomplexat que, molt ben representat, Francis Fukuyama, polític estatunidenc considerat un dels precursors del neoconservadurisme, va anomenar "la fi de la història".

Aquest canvi de paradigma dominat per la dreta durant els anys vuitanta va provocar una greu crisi en les esquerres, de la qual el PSUC tampoc es va escapar en patir escissions per part de corrents descontentes amb la política eurocomunista; concretament, dels corrents prosoviètics. Llavors, però, el PSUC va saber transformar-se, fugint del dogmatisme i entenent la necessitat de fer un partit al servei de la realitat i, sobretot, de les persones: Iniciativa per Catalunya.

En aquest context, la JCC va fer allò que la joventut ha de fer sempre: innovar i ser l'avantguarda en la ideologia, però també en l'organització. Així, va proposar la síntesi entre els moviments socials comunistes i sindicalistes, arrelats a la tradició obrera del segle XIX, i els moviments socials ecologistes i feministes més recents. Tot i aquest període difícil, la JCC va seguir treballant qüestions que, a dia d'avui, portem en el nostre ADN organitzatiu: l'anticapitalisme des de l'òptica eurocomunista; el feminisme entès com la lluita per la igualtat de drets de les dones superant el sistema patriarcal; l'ecologisme com l'únic model sostenible i possible, i un catalanisme popular, acollidor i integrador, allunyat del catalanisme conservador regionalista que, durant més de vint anys, havien promociionat des de partits com Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya. Tot això des d'una vessant fortament municipalista, entenent els pobles i les ciutats com a eina essencial del nostre projecte polític.

"Venim de lluny i anem més lluny encara"

En aquest sentit, era l'any 1992 quan nosaltres havíem de triar ser un temple de la simbologia o buscar nous referents ideològics: llavors vam optar per construir Joves amb Iniciativa, incorporant al nostre projecte les Joventuts Nacionalistes d'Esquerres. La voluntat d'obertura per créixer i ser així més útils a la societat i, especialment, a la gent jove catalana, passava per una implicació molt directa amb tots els moviments altermundistes crítics amb les polítiques governamentals, el moviment pacifista i contra la guerra, la lluita per la igualtat de drets des del feminisme combatiu, però també en favor de les persones migrants o les llibertats sexuals. Una feina que ens va permetre entendre la contradicció que suposava un sistema capitalista socialment injust i depredador del medi ambient, fet que ens va aportar a assumir l'ecosocialisme com a ideologia, avantguarda del que faria després Iniciativa. En definitiva, vam crear el fil roig, verd i violeta que caracteritza la nostra organització i vam passar a anomenar-nos Joves d'Esquerra Verda.

Un projecte polític que, tot i tenir un fort component municipalista, sempre hem volgut ampliar més enllà, teixint complicitats i aliances amb moviments juvenils de la resta de l'Estat i també a nivell europeu i internacional. A escala europea, la nostra participació a la FYEG (Federation of Young European Greens) des de principis del nou segle formava part de la voluntat de canviar la Unió Europea. Un projecte polític ambiciós que la dreta ha pervertit allunyant-la progressivament dels seus objectius fundacionals. Amb la resta de l'Estat hem mantingut relacions directes amb moltes joventuts polítiques de manera continuada —com amb les àrees joves d'Izquierda Unida—, però, a diferència del cas europeu, malgrat els intents, no ha existit un espai de coordinació estable i permanent.

Hem volgut plantar cara a la realitat des de les institucions, però també hem volgut anar més enllà d'aquest espai per combatre l'hegemonia del capitalisme neoliberal. Per això des de JEV hem treballat amb moviments socials, entitats, plataformes, associacions de veïns i mobilitzacions ciutadanes molt diverses, entenent que per ser útils calia tenir un peu a fora però també un peu a dins. L'experiència, no sempre fàcil i no sempre lliure d'errors, ens ha portat a ser l'organització política juvenil que som avui.

Hem mantingut la fidelitat al nostre projecte, idees, valors i a la nostra visió des de la justícia social i el qüestionament de l'ordre establert, amb una perspectiva no sempre favorable per fer-ho. Amb governs conservadors-liberals, tant a Catalunya, liderats per CiU i especialment per Jordi Pujol, com a Espanya, pel Partit Popular (molt sovint aliats, com escenifica el Pacte del Majestic) i una socialdemocràcia plegada als mercats exercint la mateixa política econòmica que la dreta, hem seguit creient en el projecte de JEV. Tot això sense renunciar al convenciment de la necessitat de governs d'esquerres per canviar la realitat, sumant i teixint aliances, com va ser el cas dels governs d'esquerres del tripartit (entre el 2003 i el 2010). Uns governs d'esquerres que van introduir innovadores polítiques socials i ambientals que no s'havien dut a terme en més de vint anys de pujolisme, que van ser insuficients per canviar l'hegemonia. Érem al Govern, però no teníem el poder.

A partir de la crisi econòmica que va començar l'any 2008, derivada en una crisi social, política i cultural, des de JEV hem lluitat per la recuperació i la reivindicació de la vida digna dels i les joves.

Davant el retrocés de l'estat del benestar, les retallades a l'educació, a la sanitat o a la cooperació, ens hem sumat a les lluites ciutadanes, compartint la indignació amb el moviment 15-M i tot assenyalant els governs corruptes i retalladors de CiU a Catalunya i del PP a Espanya. Hem participat de les vagues generals en contra de les reformes laborals del PP i el PSOE, amb el suport de CiU, i que han convertit cada vegada més les classes populars, especialment els i les joves, en un col·lectiu precari amb feines temporals i sous de misèria, o sovint sentint-nos obligats a emigrar per trobar més oportunitats laborals fora del país. També hem compartit les lluites en defensa del dret a decidir de Catalunya, davant l'ofensiva recentralitzadora del PP, tot demanant la celebració d'un referèndum amb garanties, buscant aliats a la resta de l'Estat però també a nivell europeu, i amb una visió integradora que sigui atractiva tant per a independentistes com per a federalistes.

Si bé els moviments alterglobalitzadors de principis dels 2000 donen pas als moviments i les incipients organitzacions sorgides de la creixent desigualtat fins i tot abans de l'esclat de la bombolla de l'any 2007 (com V de Vivienda, que acabà sent origen de la PAH) seran també la gestació del creixent malestar i empenta

de la crisi de règim polític i econòmic que més tard sumarà també la crisi territorial, no és fins l'anomenat moviment 15-M que esclata amb contundència la canalització del malestar social.

En el 15-M conflueixen els primers moviments al marge de les organitzacions i els partits tradicionals (per exemple, Democràcia Real Ya, Juventud Sin Futuro o No Les Votes). Sota el lema "No som mercaderies en mans de polítics i banquers", es manifesten en la doble crisi i expressen el malestar produït per la desigualtat i la crisi econòmica. El 15-M és la catarsi de la crisi i genera una onada de repolitització de la societat, especialment entre la gent jove, els sectors abstencionistes, les persones aturades, etc. Així, té una àmplia acollida en la societat que reclama una major democràcia i un canvi de funcionament de l'estructura política de l'Estat espanyol.

Des de JEV, així com des d'ICV, vam ser presents en aquestes mobilitzacions, tot i les dificultats, i vam aprofitar la interpel·lació d'aquests moviments per aprofundir en la radicalitat democràtica de l'organització. Així JEV, que venia sent pionera en la praxi democràtica organitzativa, aprofundeix en els mecanismes de presa de decisions transversals, obrint l'organització i impulsant mecanismes de transparència i implicació activa tant en els moviments socials com en els espais interns de l'organització. Una radicalitat democràtica no tan sols indispensable en organitzacions polítiques, entitats i moviments socials, entre d'altres, sinó també en la política i el sistema polític en general, perquè es produeixi un canvi real i transformador que construeixi una alternativa al sistema actual.

En aquest sentit, va ser a la XI Assemblea Nacional de JEV, celebrada a Rubí el maig del 2012, quan vam fer un diagnòstic de la greu crisi de model a la qual ens hem vist abocats, i amb la vista posada en la celebració dels vint anys de JEV (1992-2012), vam reivindicar el nostre paper com a joventut transformadora que busca la superació del model capitalista en crisi, proposant desde l'ecosocialisme les eines per a una societat més justa, democràtica i transparent amb vista al futur, reclamant que existeixen alternatives i que nosaltres formem part d'aquesta alternativa.

A la darrera Assemblea Nacional, celebrada a Mollet l'octubre del 2014, també es posava sobre la taula el paper de la joventut en la transformació dels pobles i les ciutats de Catalunya, una defensa del municipalisme que sempre hem reivindicat i exercit amb la voluntat de sumar noves majories que provoquessin una primera onada de canvi, il·lusió i esperança al jovent.

2. SEGUIM AQUÍ, NO ENS HEM MOGUT UN PAM

La història de la nostra organització és una constant batalla amb la realitat per tal d'identificar-ne les problemàtiques concretes i donar-hi respostes concretes des d'una perspectiva juvenil. De la mateixa manera que en el passat hem sabut llegir la realitat i fer propostes pragmàtiques, ens toca avui identificar, en el context de la política multinivell, tres nivells de realitats que no ens agraden i que volem canviar: el nivell europeu, el nivell estatal i el nivell autonòmic, tenint molt present que tot plegat estarà lligat també a la força municipalista i local.

A nivell europeu, la crisi financera del 2008 i les receptes de la mal anomenada "austeritat" han sentenciat a mort l'esperit de "creixement econòmic amb benestar per a tothom" que va donar llum als estats del benestar. Una conseqüència directa de la resposta austeritària a la crisi és l'alarmant augment de les desigualtats entre les classes populars treballadores europees i les elits extractives europees (conflicte vertical) i, alhora, una desigualtat molt perillosa a l'interior d'aquestes mateixes classes treballadores (conflicte horitzontal) en dos fronts:

un conflicte entre els segments socials del món del treball (el segment "central" i el "perifèric") i un altre entre l'Europa nord-central i l'Europa del sud.

Contra la precarietat

Pel que fa a la desigualtat horitzontal, en el món del treball trobem que dins de l'"estat del benestar" cada cop es produeix una dialització més gran del mercat del treball en què, ressaltant les diferències entre persones treballadores amb contracte indefinit (segment "central") i contracte temporal ("perifèriques"), les primeres tenen uns bons nivells de protecció i les segones pateixen una gran desprovisió de protecció. A aquesta dinàmica s'hi afegeix un altre problema que agreuja la situació: el mal funcionament i opinió dels sindicats, els quals tenen una afiliació majoritària en treballadors del segment "central" però no dels treballadors del sector "perifèric". A més, la seva mala valoració per una part de la societat repercuteix en taxes més baixes d'afiliació que redueixen la seva activitat i potencial.

D'altra banda, se segueixen proposant polítiques econòmiques que persegueixen agreujar aquesta dualitat iniciada amb la reforma laboral de l'any 1984 i que ens situa com el país europeu amb més temporalitat. Això passa sobretot des de sectors com la FEDEA, que proposa un contracte únic amb una indemnització progressiva, d'implementació també progressiva, que comença en 12 dies per any treballat i tarda gairebé 10 anys a arribar als valors actuals. És a dir, pretén distribuir la inseguretat laboral entre tota la classe treballadora a costa d'abaratir la rescissió del contracte. Tot això suposa un llastre per a la productivitat i evita l'acumulació de capital humà.

Per tot això, cal ser conscients de la importància d'intentar reduir aquesta dualitat del mercat laboral. En primer lloc, impulsant una redistribució de la seguretat laboral sense que això impliqui una reducció dels costos de la rescissió del contracte. Això es podria aconseguir amb l'aplicació d'un sistema de càstig i premis per a les empreses segons les persones que despatxin i l'impuls de l'acumulació de capital humà. Tot això repercutiria a la seva vegada en una millora de la productivitat, fet imprescindible en el moment actual. Alhora, però, cal no oblidar el paper dels sindicats, que haurien de recuperar un paper central. Un nou impuls que passa per destacar la seva funcionalitat i la necessitat d'unió per aconseguir canviar la situació, tal com s'ha aconseguit al llarg de la història en situacions similars.

La traïció de la socialdemocràcia i la desorientació general dels sindicats, així com les contínues campanyes de deslegitimació, han tingut un efecte lesiu en la legitimitat de l'esquerra per defensar la unitat de les classes populars davant les divisions socials que han creat un mercat de treball dual. Aquest conflicte horitzontal és altament tòxic per a la democràcia, perquè crea conflictes falsos (adults amb drets vs. joves sense drets, treballadores de grans empreses sindicalitzades amb drets vs. treballadores de pimes no sindicalitzades sense drets, treballadores nascudes aquí vs. treballadores d'origen estranger, persones treballant vs. persones a l'atur, etc.), perquè fomenta discursos de regressió de drets aconseguits i és terreny adobat per al creixement de la ultradreta. És a dir, es generen conflictes i recels a l'interior de les classes treballadores que permeten alimentar els discursos populistes de les dretes mentre tots i totes perdem drets.

Contra el feixisme

El sorgiment de propostes d'ultradreta a Europa és el feixisme d'avui en dia i amenaça tots els drets i les llibertats de les persones atiant la por de les classes

populars amb qüestions com la continuïtat del projecte europeu, el nacionalisme exacerbant i sobretot amb l'atac a la immigració. N'hi ha de diferents formes. Hi ha els governs regressius (com Hongria i Polònia), que han blindat les seves fronteres i estan retallant llibertats a l'interior del país. Hi ha el nacionalisme antieuropeu (d'UKIP al Regne Unit i del Front Nacional a França), que reivindica la sobirania nacional de manera exclouent, supremacista i xenòfoba, que han aprofitat els atacs terroristes de París i l'aparició del pretès Estat Islàmic reivindicat per DAESH per criminalitzar els i les refugiades, els quals són majoritàriament musulmanes i musulmans. Més perillós encara és que partits governamentals com els torics britànics i els socialistes francesos comprin el seu discurs antiimmigració i fomentin la islamofòbia a tot Europa. A l'Estat espanyol, els moviments d'ultradreta no han tingut vehiculació a través de l'èxit de partits clarament xenòfobs. Aquests moviments s'han canalitzat, en part, a través dels corrents més durs dels partits dretans (CiU i PP) amb clars discursos contra la immigració. La conseqüència més palpable que estem veient és la dramàtica situació en la quales troben les persones refugiades que volen entrar a Europa, el desplaçament humà més important desde la Segona Guerra Mundial. La resposta europea —amb excepcions, com en un primer moment a Alemanya i en menor mesura a Suècia— ha estat vergonyant: més control fronterer, qüestionament de l'espai Schengen i passivitat davant la catàstrofe humanitària, sobretot la que veiem dia rere dia al Mediterrani. Una resposta europea amb una lògica de seguretat i protecció de les seves fronteres en comptes de fer una política d'emergència al servei de les persones que fugen d'una guerra i unes misèries agreujades per la participació de potències occidentals. En definitiva, a la crisi econòmica cal afegir-li una crisi política que està portant la violació dels drets humans dins de les fronteres de la UE.

Amb la justícia social

Un cop descrit el conflicte horitzontal que s'ha volgut crear al si de les classes populars, cal veure l'altre conflicte horitzontal que la Troika, grup de decisió format per la CE (Comissió Europea), el BCE (Banc Central Europeu) i l'FMI (Fons Monetari Internacional), ha volgut establir entre els estats del nord i el centre d'Europa amb els estats del sud i l'est d'Europa. Les dretes europees han volgut empobrir els països del sud i l'est a través de falsos rescats financers, però sobretot amb les condicions que acompanyen els mateixos en termes de regressió en polítiques socials. Les elits capitalistes europees i els seus representants polítics han segrestat el projecte europeu i han generat que bona part de les classes treballadores dels països afectats per la Troika rebutgin cada cop més el projecte europeu. Així doncs, des d'una perspectiva juvenil i sud-europea, les polítiques austeritàries ens han robat el futur. Mentre se'ns commina a millorar la nostra formació, les polítiques econòmiques i laborals regressives eliminen les nostres oportunitats de crear projectes de vida i ens condemnen a encadenar feines precàries. Els i les joves del sud d'Europa hem estat, i som avui, un camp de proves de la precarietat, i per tant com a col·lectiu molt més precaritzat necessitem més que ningú un canvi.

La lluita per aconseguir aquest canvi, per aturar el conflicte social horitzontal, la desigualtat, la xenofòbia, la ultradreta i la precarització del sud d'Europa, passa necessàriament per més solidaritat, unitat d'acció i front juvenil europeu per defensar el nostre futur, tombar les polítiques austeritàries i que a les institucions europees onegi la bandera de la justícia social. S'han obert escletxes per a

l'esperança amb el sorgiment de noves propostes d'esquerres transformadores per trencar l'hegemonia immobilitista i regressiva actual. En són exemples, d'una banda, l'esquerranització del Partit Laborista britànic sota el lideratge de Jeremy Corbyn i l'aparició de les confluències a casa nostra, i d'altra banda el Govern de Syriza a Grècia o el Govern d'esquerres a Portugal, que amb les seves mancances ens plantegen un escenari on és possible guanyar i plantar cara als poders establerts.

Reivindicant una vida digna

A nivell estatal, la dinàmica de precarització de les classes populars en general i de les persones joves treballadores en particular ha estat una constant en els últims anys. El govern del PP ha estat implacable en aquest sentit i ha seguit com un cadell les directrius de les elits econòmiques i de la dreta europea per desballestar l'estat del benestar i els serveis públics. Hem sofert i sofrem un retrocés com mai en els nostres drets. Les generacions de joves en particular estem creixent sent socialitzades en aquest context de manca de drets i llibertats, i a diferència de les persones de més edat, no tenim una perspectiva d'haver tingut un ampli ventall de drets i oportunitats.

Ens introduïm de ple en la vida social i laboral sense tenir cap perspectiva ni de present ni de futur, ja que les polítiques dels governs del PSOE i del PP, des del 2010, ens han robat el dret a l'habitatge i el dret a tenir una feina que ens permeti viure dignament pel nostre compte; en definitiva, ens han deixat sense dret a créixer com a persones lliures i emancipades. Les reformes laborals han precaritzat la vida de les persones treballadores, i en el cas de les joves han fet que el treball, un dret, hagi passat a ser vist com un privilegi, fet que ha provocat un empitjorament de les condicions laborals, amenaçant-nos amb l'atur, instal·lant en nosaltres una permanent sensació de temporalitat que ens impedeix planificar i tenir expectatives de futur, i obligant-nos a marxar a altres països per cercar feina i vida dignes. Exiliar-se s'ha convertit en una alternativa a la manca d'oportunitats laborals, i ha esdevingut així un fenomen migratori de caràcter massiu per part de joves que suposa no tan sols una pèrdua de capital social i talent, sinó també una pèrdua d'inversió educativa i formativa. Una precarietat que s'ha instal·lat en el nostre imaginari i s'ha normalitzat i que cal trencar per tornar a lluitar pels nostres drets i el que ens pertany com a classe treballadora. Aquest règim de terrorisme en el món del treball incideix més intensament en les dones, a les quals, a més de tenir salaris més baixos, pitjors condicions laborals i no estar presents en els espais de decisió, se'ls sumen les tasques de treball reproductiu i les tasques de cura, fent front elles soles a les necessitats de les famílies.

Amb la llibertat

S'han posat límits al règim de llibertats amb la prohibició del referèndum de Catalunya i amb reformes com la llei mordassa, que limita el nostre dret a protestar, a organitzar-nos, a sindicar-nos i a reivindicar el nostre futur. Són també atacs a la llibertat els continus intents de coartar el dret a decidir de les dones sobre la seva vida sexual i reproductiva, així com el confinament de persones migrades als CIE i el reforçament criminal de les nostres fronteres. Hem vist amb preocupació com es posa en risc la sostenibilitat energètica a través de la prohibició de la producció domèstica d'energia fotovoltaica mentre es renovaven els permisos de funcionament a centrals nuclears com Garoña.

L'actual situació política a Espanya ens ofereix l'oportunitat de tombar, no tan sols les reformes del PP (i les anteriors del PSOE), sinó també l'hegemonia del bipartidisme. El sorgiment de propostes polítiques alternatives de confluència de les esquerres arreu de l'Estat, consolidades en les passades eleccions generals, són un bri d'esperança per a canviar les coses. Els i les joves hem d'apostar fort per aquesta batalla, perquè mai abans s'havia aconseguit una presència tan important de gent tan propera a nosaltres a les institucions. Hem d'aprofitar l'enfonsament del bipartidisme per plantar cara, i això passa per tenir voluntat per sumar, influir, guanyar i governar. Amb aquesta actitud haurem de sumar la nostra veu i posar sobre la taula no tan sols allò que volem tombar de les reformes regressives dels últims anys, sinó atrevir-nos a proposar mesures per al canvi social en profunditat, incloent-hi totes les reivindicacions de millora de les condicions de vida de la joventut treballadora.

El ple desenvolupament d'una vida en llibertat es veu limitat pel model heteropatriarcal vigent, que es manifesta a través de les violències masclistes. Hem de portar la lluita contra aquesta xacra com a prioritat i posar èmfasi a revertir l'augment de la violència masclista entre la gent jove. Una societat igualitària i lliure de violència permet a les persones desenvolupar les seves capacitats i potencialitats independentment del seu gènere.

Amb el catalanisme popular

En el context de Catalunya vivim en un moment polític anomenat "el procés" (cap a la independència), hegemonitzat políticament, culturalment i sobretot mediàticament per la dreta de CDC, que per una banda diu que només amb la independència tindrem justícia social i per l'altra aplica polítiques d'austeritat i proclama el discurs del "no hi ha alternativa". Queda clar que CDC està utilitzant el procés per atacar i destruir tots els seus rivals polítics (PSC, ICV, segrestant la CUP i engolint ERC al seu si i fent desaparèixer Unió). Un cop descoberta la màfia que s'amagava sota el govern de Pujol, CDC vol reinventar-se per reconquerir aquella legitimitat tan pujoliana de ser els únics que poden governar Catalunya.

Les esquerres no processistes hem de dir alt i clar que cal solucionar la crisi de l'autogovern a través de la democràcia i del referèndum vinculant, que és l'opinió majoritària avui a Catalunya. Com tantes altres coses, no volem fer-ho sols, i caldrà crear llaços i vincles. La defensa del dret a decidir el futur de Catalunya és un motiu més per confluïr, perquè volem instaurar un nou marc en la política catalana, perquè volem guanyar i governar a la Generalitat, perquè sí que es poden fer polítiques d'esquerres i ecologistes a la Generalitat. No ho podem ni ho volem fer sols, per això necessitem una confluència de totes les forces d'esquerres que volen trencar amb l'hegemonia convergent i assentar les bases d'un país lliure, net, just i reequilibrat territorialment.

Com deia Gramsci, en les crisis allò vell mor però allò nou no acaba de néixer, i en aquest interregne sorgeixen els més diversos fenòmens patològics. Dels múltiples fenòmens insòlits que ha generat la crisi, un d'aquests fenòmens és la creença generalitzada que serà possible recuperar els drets socials i democràtics perduts en el marc de les sobiraniaes nacionals, concretament a través de la construcció d'un nou estatnació. En aquest sentit, la lluita per la justícia social es confon i se subsumeix en la lluita per reconstruir la sobirania nacional.

El moviment social pel dret a decidir demana més capacitat de la ciutadania per prendre decisions democràticament i que aquestes es compleixin, una reivindicació que sentim nostra. Però entenem alhora que ni l'Estat espanyol ni un

futurible Estat català escapen de les urpes de la tirania dels mercats financers globals, que a través del deute públic i del control de l'economia limiten la presa democràtica de decisions. Per tant, per solucionar el conflicte de les sobirania catalana i espanyola també ens cal reformular el marc institucional europeu.

Amb l'europeisme de la gent

Davant d'un context que ens és advers, caldrà que siguem contundents en la creació d'alternatives reals que apostin per una veritable redistribució de la riquesa a nivell social i territorial. I això passa per canviar el marc europeu i caminar cap a la unió fiscal i de transferències la qual ens pot permetre tenir mecanismes realment democràtics.

Democratitzar la Unió Europea passa per retornar la sobirania a la ciutadania, i això necessàriament suposa un profund canvi institucional a la UE: posar fi a la Troika; posar fi a l'austeritat; posar fi a l'intergovernamentalisme, que garanteix el domini en la presa de decisions dels països creditors; democratitzar el BCE, així com l'ús d'eurobons o una expansió monetària que tingui en compte els estats que es troben en pitjors situacions, i situar el Parlament Europeu al centre de la presa de decisions i impulsar un govern de la UE que serveixi a l'interès comú per sobre dels interessos nacionals, no com l'actual Comissió Europea que només exerceix de garant de les polítiques neoliberals.

Cal que la UE que planti cara al poder de les corporacions multinacionals i dels estats membre que els permeten evadir els impostos que els correspon pagar, i que és el que hauria de finançar serveis socials bàsics i redistribuir la riquesa. Això només es pot aconseguir si, en primer lloc, s'aplica el principi de "pagar impostos allà on es fa l'activitat econòmica" i dotant-se de normes de transparència fiscal obligatòries per a totes les multinacionals que els obliguin a publicar la seva informació tributària i comptable a cada país (tant de la UE com de la resta del món). En segon lloc, cal posar fia tots els mecanismes fraudulents existents a diferents països de la UE que permeten a les grans companyies transferir massivament de manera fictícia els seus diners a filials ubicades a països (com Holanda, Luxemburg, Suïssa, Regne Unit, Liechtenstein...) on no tenen activitat econòmica.

Parlem de transformar la Unió Europea de cap a peus per tal de posar fi a la divisió entre estats que genera la burocràcia i la moneda comuna; per tant, caldrà eliminar els dictàmens imposats per conglomerats financers, industrials i de serveis, i aturar el nacionalisme, l'extremisme i el racisme que es desperta de nou com a conseqüència d'aquestes polítiques. Davant aquesta situació s'estan donant dues respostes: replegar-se en l'estat nació o rendir-se als dictàmens de Brussel·les i la Troika. Nosaltres tenim clar que cap d'aquestes dues respostes són la solució per a les classes populars. Per això tenim la necessitat imperant de democratitzar Europa, perquè aquest ha de ser el camí per evitar que arribi a un punt de no-retorn, i per aconseguir-ho caldrà retornar a la Unió Europea de la dignitat, la llibertat, la democràcia, la igualtat, l'estat de dret i el respecte pels drets humans. Si Europa no es democratitza està abocada a la seva desintegració.

Per tot això necessitem unir-nos a totes les forces polítiques i moviments socials de tot Europa que volen trencar amb l'actual marc polític i construir un nou model socialment just i ecològicament sostenible.

3. TENIM IDEES I PROJECTE

En aquest context, i tenint en compte tot allò que ha passat als diferents nivells polítics, des dels municipis fins a Europa, des de Joves d'Esquerra Verda seguim

defensant el nostre projecte, basat en l'ecosocialisme, entès com l'aposta per oferir una alternativa al sistema polític i econòmic actual, fonamentada en els arguments bàsics del moviment ecologista i feminista i en la crítica marxista de l'economia política. Una aproximació que es contraposa al progrés destructiu capitalista —que només entén d'objectius i beneficis monetaris— proposant una política econòmica basada en criteris extramonetaris: les necessitats socials i l'equilibri ecològic.

L'objectiu de l'ecosocialisme és dur a terme una transformació revolucionària de la realitat, tant social com econòmica, basada en la racionalitat ecològica, la radicalitat democràtica i l'equitat social per aconseguir una societat més justa i igualitària. I és precisament dins d'aquest marc ideològic des del qual JEV ens reivindicuem com l'única associació juvenil política catalana de l'esquerra ecosocialista, alternativa i amb vocació transformadora, disposada a canviar-ho tot treballant per igual el fil roig, el fil verd i el fil violeta, que teixeixen els valors de la nostra organització:

— Treballant el fil roig des d'un moviment juvenil obert, plural, arrelat a Catalunya i clarament d'esquerres. Una esquerra que reivindica els valors de la solidaritat, la igualtat i la llibertat i que s'identifica amb la tradició de la lluita pels drets socials, com ara un habitatge i un treball dignes, el dret a una sanitat universal i el dret a l'educació pública i de qualitat.

— Treballant el fil verd des de la consciència que l'actual sistema basat en el creixement il·limitat provoca enormes desigualtats socials i degrada el medi ambient fins al perill d'infart ecològic. Des de la consciència que l'actual sistema basat en la monopolització de l'explotació dels recursos naturals per part de grans multinacionals estableix una relació de domini entre aquells que tenen el poder i aquells que no, que fa indestructible la dimensió política de l'ecologia i la preservació del medi ambient de la defensa dels drets humans i la justícia.

— Treballant el fil violeta des de valors feministes per tal d'aconseguir la plena igualtat de les persones; per destruir el patriarcat, que provoca els estereotips sexistes; per abolir les discriminacions per gènere, eradicar la violència i el terrorisme masclista; posar fi a l'assetjament per qüestió de sexe i/o gènere; posar en valor l'economia de la cura; esborrar l'escletxa salarial; lluitar per la conciliació laboral amb la vida familiar; trencar l'anomenat sostre de vidre que fa especialment difícil trobar dones en els nivells directius i reduir la precarietat laboral de les dones.

L'ecosocialisme serà internacional i universal, o no serà

En un món globalitzat i cada cop més interdependent, l'acció unilateral ha quedat obsoleta i tots aquells que aspirem a produir canvis en el nostre entorn haurem de treballar en xarxa i de manera col·laborativa si volem dur-los a terme.

Sota aquest plantejament, i amb la intenció de sumar esforços amb totes aquelles organitzacions que pensen de manera similar a nosaltres i construir hegemonia entorn de la visió transformadora ecosocialista, volem treballar aquests valors a tots els nivells polítics que impacten la realitat dels i les joves catalanes, i això inclou el nivell municipal, català, espanyol, europeu i internacional.

Per això, des del nivell municipal cooperem amb altres agents i entitats juvenils amb vocació de millorar el nostre entorn més proper. Participem activament d'associacions, moviments socials i plataformes feministes, ecologistes, de defensa de la sanitat i l'educació pública, del transport públic i de visualització i

reivindicació del col·lectiu LGTBI+, entre d'altres, i ens organitzem per ser decisius en els espais polítics transformadors dels nostres pobles i ciutats, a voltes traslladant els nostres posicionaments a l'agrupació territorial d'ICV, el nostre referent polític, i en altres casos expressant la nostra visió en assemblees obertes o comissions de treball més corals. I fins i tot assumint a vegades la qualitat de membres i representants de la nostra organització a espais més institucionalitzats com ara els consells de districte, els consells sectorials locals o els mateixos ajuntaments, com a regidors i regidores.

A nivell català, analitzem amb deteniment l'actualitat política, debatem i formullem propostes, comuniquem els nostres posicionaments col·lectius i programem accions i formacions que pretenen projectar els nostres valors en forma de missatges cap al jovent més enllà de la nostra militància. En aquest sentit, formem part de manera activa del CNJC, i des d'allà incidim amb els nostres plantejaments sobre les seves posicions tot participant de les assemblees, els espais de decisió, els grups de treball i els àmbits sectorials. Alhora, el nostre argumentari també es nodreix i alimenta els moviments socials i les plataformes on participa la nostra gent; per citar-ne algunes: Acció Jove de CCOO, associacions de veïns, la PAH, la Plataforma Aturem la Guerra i els moviments d'alliberament dels pobles sahrauí, kurd i palestí, la Plataforma per la Fiscalitat Justa, La Plataforma en Defensa de l'Ebre, la Xarxa per la Sobirania Energètica, l'Assemblea Aturem BCN World, Unitat contra el Feixisme i el Racisme, Sabadell Lliure de Corrupció, Stop Mare Mortum, la Plataforma Trens Dignes de les Terres de l'Ebre, l'AEP, la Campanya contra el TTIP i la Plataforma contra el Fracking, entre d'altres.

A nivell espanyol compartim anàlisis amb altres associacions juvenils que es situen a l'espai polític de l'esquerra transformadora i amb vocació que les nostres idees arribin a ser hegemòniques, i treballem per teixir aliances i compartir espais. Fruit d'aquest treball, mantenim relacions fluïdes amb el Bloc Jove (des del darrer congrés, Joves del País Valencià-Compromís), Joves amb Iniciativa del Poble Valencià, Red Equo Joven, l'Àrea de Joventut d'IU Federal i Espazo Ecosocialista. A escala europea cal destacar el paper de Joves d'Esquerra Verda a la FYEG, introduint-hi el nostre discurs aportant persones al comitè executiu i als grups de treball, complint la màxima de "pensar globalment i actuar localment". Malgrat tot el que hem exposat creiem que encara hem d'anar més lluny si volem incidir en la realitat amb els nostres valors; si volem arribar a ser més, necessitem fer un esforç encara més gran de cooperació i treballar amb nous col·lectius juvenils i espais polítics que s'obren a l'esquerra. Som conscients que si l'ecosocialisme, i amb ell les nostres reflexions teòriques, pot tenir algun mèrit, aquest és que germinin cooperativament en posicionaments similars que generin sinergies i oportunitats pràctiques per dur a terme el nostre projecte transformador. Com vèiem en el repàs de la història recent de l'organització, no fem política per fe sinó per fets, no per dogmes sinó per praxi. En aquest sentit, defensar l'ecosocialisme no és posar-nos una etiqueta ben grossa a la solapa, sinó portar-lo a la pràctica, que tots els continguts i les reflexions que hem creat formin part de la cosmovisió comuna de l'espai confluent. Per això, l'objectiu ha de ser ampliar la nostra base social, sumar amb tots aquells que també vulguin fer-ho amb nosaltres i amb qui compartim molt més del que ens separa.

4. LES IDEES NO VIUEN SENSE ORGANITZACIÓ

Com deia Gramsci, les idees i la lluita no viuen sense organització, i si volem que Joves d'Esquerra Verda sigui un referent per a la resta d'actors confluents per tal

de construir un espai genuïnament juvenil dins del futur de les esquerres transformadores, ara, més que mai, ens caldrà fer molta organització. El repte que ens plantejem no és menor, i és per això que necessitarem tenir una organització més forta que mai en dos sentits: produint un discurs útil propi representatiu per a la gent jove, sent un exemple de la nostra forma diferent i oberta de fer política, donant eines per respondre a les inquietuds existents a la militància i creant referents dins de l'organització, però també sent presents de manera constant i continuada als territoris, les plataformes i els moviments socials.

En aquest sentit, cal tenir present que és necessari reforçar el paper de Joves d'Esquerra Verda com a motor de creació de discurs. Som una organització amb un potencial molt valuós d'anàlisi i proposta política, i cal que el posem en pràctica en tots aquells fronts que per a nosaltres són imprescindibles. Per fer-ho caldrà treballar des de tots aquells espais que ens permeten generar idees i propostes, amb especial èmfasi en les sectorials, amb l'objectiu de ser una organització proactiva que reaccioni amb discurs a la realitat social i política del moment i del futur.

Les sectorials són un element imprescindible de la nostra organització: són font d'aprenentatge col·laboratiu, eina fonamental de socialització de la militància en temàtiques molt diverses i, probablement, un dels millors espais de debat i reflexió que ens permeten generar discurs propi. Tot això, sent un dels espais també més permeables a l'exterior per la participació constant en moviments socials, entitats i plataformes amb els quals s'estableix un diàleg que permet reciprocitat i visibilització amb altres actors. Un treball en xarxa que cal treballar i potenciar si volem esdevenir un referent més enllà de les nostres pròpies fronteres. Per aquest motiu han de ser un pilar imprescindible del nostre projecte. Cal potenciar-les i enfortir-les i facilitar la participació a la militància a través de noves dinàmiques internes que defugin la verticalitat en la presa de decisions i busquin la màxima coresponsabilitat en el seu funcionament a partir de la implicació de tota la militància.

No obstant això, no hem de limitar l'esforç confluent únicament al treball intel·lectual i la força discursiva, sinó que els territoris i les localitats de JEV han de ser l'altre pilar fonamental. Cal aprofitar la proximitat territorial per detectar les necessitats del jovent i poder donar perspectiva a l'organització en el seu conjunt, per ser un agent social realment útil per a la transformació, així com per crear dinàmiques que permetin fer posicionaments col·lectius a partir de les experiències territorials, sent conscients que serà del tot necessari una coordinació entre tots els espais territorials de manera continuada i fluida per tal de poder tenir unitat d'acció. Al mateix temps que s'han d'obrir espais, també nacionals i sectorials, amb totes les entitats de l'espai confluent.

En l'últim cicle electoral, i després de l'èxit de les esquerres transformadores el 24-M i el 20-D, en molts municipis ja s'han començat a establir espais de confluència sòlids. Precisament, les experiències de les eleccions autonòmiques i generals han de permetre crear mecanismes unitaris i corregir el desgavell que van suposar les eleccions municipals, amb experiències molt positives però al mateix temps d'altres que van generar frustració; cal aprofitar les bones experiències i prendre nota dels errors per evitar que els casos negatius frustrin la creació d'un espai de l'esquerra transformadora amb perspectiva jove àmplia.

En la creació d'aquests espais de participació han tingut paper i presència els territoris de JEV, que s'han convertit en imprescindibles per poder traslladar el nostre discurs. El nou subjecte polític el construirem entre tots i totes, des del

treball continuat de base, dotant-lo de contingut. I si volem que el missatge jove hi sigui i que les nostres idees s'hi vegin reflectides, caldrà participar-hi de manera activa —i proactiva— per fer-ho realitat creant un espai juvenil de referència dins del nou subjecte polític. Amb organitzacions territorials i locals fortes, formades, amb dinàmiques establertes que ens permetin cohesionar-nos i que cridin a la participació de gent jove en un projecte sòlid corresponsal d'un altre que neix ara. El vot jove va ser clau per a la victòria d'En Comú Podem a Catalunya. Per responsabilitat, hem de ser capaços de poder representar tot aquest anhel de canvi. Volem lluitar per una societat més justa, feminista, sostenible i democràtica, representant alternatives al sistema establert amb missatges de lluita i esperança.

Aprofundiment democràtic per un nou projecte

En les aspiracions d'assolir una nova hegemonia, i de ser un interlocutor jove capaç de difondre idees i teixir aliances amb la gent jove, serà important, per una banda, la millora de la presa de decisions, aprofundint en la nostra democràcia interna, i per una altra, fer canvis a nivells comunicatius, millorant la gestió de la informació i la projecció del nostre missatge cap a l'exterior.

Més democràcia interna per fer de JEV un projecte compartit i corresponsal, amb major transparència i participació en la presa de decisions, fugint de la centralització i la verticalitat, i amb les decisions preses per la majoria, tot buscant el consens. Però també per ser més permeables a l'exterior i a les dinàmiques canviants d'un context polític de transformació, facilitant així els espais de debat i participació oberts, no tan sols a la militància, sinó als múltiples actors amb els quals compartim lluites i horitzons, donant la importància que li correspon als territoris i als municipis, fent-los eixos vertebradors de les decisions.

Una millora de la comunicació per ser capaços d'arribar a un espectre molt més ampli de gent jove i fer visible per a la resta d'actors les nostres idees, així com el nostre compromís. Sent conscients que tots i totes nosaltres som els principals agents comunicatius de JEV, i que per tant és feina de tota la militància la transmissió dels nostres missatges, així com de la importància de l'ús de les xarxes socials en la difusió d'aquests, especialment entre la gent més jove, caldrà donar molta importància a la nostra estratègia comunicativa. Cal aprofitar les noves eines allunyades dels mitjans més tradicionals, tal com han fet o estan fent molts partits polítics, per transmetre, debatre i interaccionar amb la joventut de dins i de fora de la confluència.

Volem ser el referent juvenil de les esquerres transformadores

Per aconseguir eixamplar la nostra base social, i especialment per fer-ho en un context incert en el qual l'espai de l'esquerra transformadora es troba en plena metamorfosi, ens proposem tenir un paper actiu en la construcció d'un nou espai juvenil inclusiu i emancipador dins l'esquerra alternativa catalana.

Volem reivindicar la importància de l'associacionisme juvenil, i especialment des d'una vessant política, per la participació dels i les joves que apostem per organitzar-nos i transformar la realitat, articulant propostes per canviar tot allò que no ens representa, no ens agrada o amb què no hi estem d'acord, situant-nos al costat de les lluites socials des d'una perspectiva eminentment jove.

Volem que hi hagi un espai juvenil dins de les confluències que ja tenen una trajectuació en els grups parlamentaris que estigui caracteritzat per la horitzontalitat i la democràcia, on tenir veu i on unim les nostres formes de funcionament per

fer-nos més forts. Ens mou a l'acció el convenciment sobre la conveniència que el futur espai que ha d'unir les esquerres transformadores ha de comptar amb un referent juvenil que permeti al jovent progressista reflexionar de manera conjunta i generar accions des d'un espai propi, un espai entre iguals, capaç d'oferir les condicions necessàries per afavorir l'apoderament tant polític com personal. Per la nostra experiència com a joventut política organitzada som conscients de la necessitat i la conveniència d'una organització juvenil autònoma, perquè compleix tres funcions fonamentals: l'apoderament de les persones joves com a participants actius en l'organització i en la política des d'un espai més còmode i amable, des de compartir inquietuds i punts de vista fins a socialitzar les teves activitats polítiques; la formació, per instruir i socialitzar els coneixements de l'organització, però també per la coresponsabilització del projecte a partir de la formació de quadres de perfils amb responsabilitats i lideratges diversos i perquè permet la reivindicació de les necessitats concretes de la joventut, posant en relleu els temes que ens afecten amb la possibilitat d'elaborar amb independència les nostres pròpies opinions sobre la realitat social que ens envolta. Però sobretot, i no per últim menys important, hem estat sovint impulsores de transformacions importants dins de les esquerres transformadores. Hem estat clau en molts debats que han marcat la línia i la creació del que ha estat un dels espais més consolidats de les esquerres alternatives després de la caiguda de la majoria dels partits comunistes europeus. Hem estat decisius en el posicionament ideològic, però també a nivell organitzatiu, amb la creació de lideratges compartits, per exemple. En definitiva, hem estat també una font d'innovació política. I en el futur això serà més clau que mai.

Conceptualitzem aquest projecte com un espai on el protagonisme sigui col·lectiu. Un espai on totes les trajectòries personals hi siguin benvingudes, incloent les de les persones de Joves d'Esquerra Verda, sense que ningú sigui més ni menys que ningú; que amplii a nous col·lectius la participació en l'associacionisme polític juvenil alternatiu, i on necessàriament hauran de confluir diferents punts de vista i cultures polítiques, però també un espai on haurem d'esforçar-nos per preservar i donar continuïtat als nostres valors ecosocialistes i feministes.

Hem de fer veure i saber transmetre als espais confluents la importància de tractar les polítiques juvenils en un context econòmic i social en el qual la joventut ens estem veient molt afectada per les polítiques neoliberals de retallades, que ens estan enfonsant com a generació. Per tant, traslladar aquesta idea als espais de confluència és una tasca més que necessària, no tan sols per posar en valor els i les joves sinó per apoderar-nos com a espai de referència juvenil.

Un projecte col·lectiu de i per a la gent jove

Des de Joves d'Esquerra Verda hem participat del projecte del nou subjecte polític des del primer moment, i per aquest motiu el sentim nostre i volem aportar-hi la nostra experiència i bagatge, fent propostes per millorar les condicions de vida de les classes populars i de la joventut en particular. Però és una fita que ni podem ni volem fer sols. Calen marcs amplis, en els quals sumar la nostra perspectiva per crear i liderar propostes des d'un treball compartit fruit del diàleg entre els i les joves que ens sentim part de la confluència. Un diàleg que haurà de sorgir del treball cooperatiu en els espais de propietat comuna que compartim: els grups municipals confluents i els grups parlamentaris de Catalunya Sí Que Es Pot i d'En Comú Podem. Més enllà dels encontres electorals i la feina als grups municipals i parlamentaris compartits, cal col·laborar amb els espais i

organitzacions que en formen part a través de la militància de base. És així com aconseguirem identificar i que s'identifiquin les propostes, els i les representants institucionals i les aportacions que es facin (siguin de qui siguin, en qualsevol espai i nivell) com a patrimoni polític i organitzatiu de totes i tots. Però, a més, també haurà de ser un treball que compti amb la participació de moviments socials, entitats i plataformes que treballen en la realitat i en el dia a dia de les problemàtiques que més ens afecten com a joves. Per tant, haurem de donar resposta i abanderar les lluites que uneixen les classes treballadores joves per millorar les condicions de vida de la generació més precaritzada (per un rescat social, per la universalització de tots els drets perduts, per la justícia climàtica o per abolir el patriarcat són alguns dels exemples claus).

Així doncs, volem iniciar un projecte fonamentat i centrat en els anhels i les idees que compartim que ens permeti una coneixença mútua dins de la confluència. Fugint de les etiquetes que ens imposen entre nosaltres i rebutjant el dogmatisme, oberts a noves perspectives i a través de la feminització de la política, de l'escolta, la democràcia participativa i les responsabilitats compartides. Haurem de fer nous aprenentatges i ser més flexibles per sumar a la dinàmica de l'associacionisme juvenil entorns diferents de nosaltres, però també caldrà que siguem generosos per incorporar noves dinàmiques i maneres de fer per construir un projecte atractiu i proper per a la gent jove.

Això no implica capgirar del tot l'organització, sinó transformar-la sumant-nos a nous actors i maneres, començar a treballar de manera més reeixida en l'espai de la confluència per tal de ser, com sempre hem volgut, un projecte útil a la societat i, més concretament, als i les joves. La intenció és aportar allò que hem estat i que som, de manera propositiva i afegint la nostra veu a altres veus diferents per tal de facilitar l'emergència d'aquest espai. Així, serem capaços de llançar un missatge clar d'esperança cap als i les joves de la societat catalana en conjunt, especialment cap a aquells que esperen que els i les joves que participem a l'espai confluent siguem l'altaveu dels seus reclams. En definitiva, l'esperit és portar a terme un servei de cara als i les joves que vindran i ser partícips d'un procés que pot formar i apoderar persones joves que enriqueixin el projecte de la confluència en el present i també en el futur.

Ampliant horitzons!

Una confluència, però, que creiem que per ser útil ha d'anar més enllà del context català. La volem construir en fraternitat amb organitzacions juvenils d'altres àmbits territorials amb qui compartim valors d'esquerres, ecologistes i feministes.

Els bons resultats del 20-D en general, i en particular l'important suport del vot jove a les nostres candidatures, ens encomanen la missió que hi hagi una veu juvenil de l'entorn confluent a nivell de l'Estat. La presència de persones joves a les Corts (especialment d'una diputada i una senadora que havien estat membres de Joves d'Esquerra Verda) ens demostra primerament el nostre valor com a organització i formació política, alhora que és també una oportunitat per fer arribar el nostre missatge als votants joves de les candidatures de confluència, i per això ens caldrà un agermanament més reeixit amb la resta d'actors a nivell de l'Estat.

Per una banda, durant els últims temps hem intentat teixir una aliança en el marc de la Joventut Plural, l'aparició de nous actors i la desaparició d'altres, però ens obliga a intentar reformular aquest espai per tal de millorar les relacions amb totes les organitzacions germanes de l'Estat. Segurament és un marc que pot seguir sent útil, però caldrà obrir-nos a la resta de sensibilitats que hem incorporat en

les fórmules de confluència. Precisament, serà interessant poder posar en valor la tasca feta per aquelles organitzacions que han format part d'espais confluents enfront la d'altres llocs on l'acord no va ser possible i en conseqüència els resultats de canvi, electoralment parlant, no van tenir la mateixa força que a Galícia o al País Valencià, per exemple.

D'altra banda, també cal impulsar confluències amb organitzacions juvenils alternatives a nivell europeu. En un context globalitzat en el qual gran part de les problemàtiques actuals tenen origen supranacional, és necessari generar solucions en un context internacional. I perquè això pugui ser una realitat cal que ens organitzem a nivell europeu. Al llarg de la història de JEV s'ha constatat la importància de teixir aliances més enllà de les nostres fronteres.

La FYEG ha permès a l'organització de relacionar-se amb desenes d'organitzacions d'arreu d'Europa amb backgrounds molt diversos: grups locals ecologistes, organitzacions juvenils de partits verds, entitats juvenils ecosocialistes... Aquesta interacció i intercanvi ens ha permès de relacionar-nos amb organitzacions similars a la nostra que es troben a milers de quilòmetres però amb els quals som propers ideològicament per la situació política que vivim i compartim. És el cas de les organitzacions verdes juvenils del sud d'Europa, les quals han vist com les polítiques d'austeritat imposades per la Troika empobrien la classe treballadora, aniquilaven les opcions laborals de qualitat de les persones joves i destruïen un envelliment digne per a les persones grans.

Davant aquest context, les joventuts verdes del sud d'Europa hem creat la Green Alternative Partnership of the European South per tal de compartir campanyes, discurs i projectes. Aquesta confluència regional ens ha de permetre enriquir-nos com a organització i com a persones, intercanviar punts de vista i compartir lluites, a més d'intentar crear espais que vagin més enllà del mateix espai verd. Ens calen unes esquerres fortes europees davant d'una socialdemocràcia en crisi que lluny de plantar cara a conservadors i liberals, governa amb ells. La nostra pròpia experiència pot ser clau per demostrar i permetre la convergència entre joventuts d'esquerres i verdes.

És en aquest mateix sentit que neix Democracy in Europe Movement 2025 (DiEM), una àmplia coalició de demòcrates d'Europa (partits d'esquerres, verds, socialdemòcrates i liberals) en el qual l'eix esquerra-dreta deixa protagonisme a l'eix Europa sí o no. Però no es tracta d'un sí o no a l'actual Unió Europea, sinó de transformar-la. La transformació d'aquesta Europa passa per la creació d'un nou subjecte polític inspirat en les confluències nascudes en diversos municipis de l'Estat Espanyol i per tal de posar fi a la desigualtat sense precedents que s'escampa per Europa, a la desesperança i a la pobresa a la qual està abocada la ciutadania europea. DiEM vol allunyar-se tant del replegament nacional com de la rendició a la Troika. La necessitat imperant de democratitzar Europa és el camí per evitar que arribi a un punt de no-retorn, i per aconseguir-ho es proposa un termini d'una dècada (fins a 2025). Els quatre principis que guien aquest moviment són: cap poble europeu serà lliure si la democràcia d'un altre és profanada, cap poble europeu podrà viure amb dignitat mentre a un altre li sigui denegada, cap poble europeu podrà aspirar a la prosperitat si l'altre és impulsat a la insolvència i a la depressió permanents, i cap poble pot créixer sense béns de primera necessitat per a la seva ciutadania més desafavorida, sense desenvolupament humà, sense equilibri ecològic i sense la determinació de convertir-se en una regió lliure de combustibles fòssils en un món que canvia les seves maneres, no el clima.

Joves d'Esquerra Verda és conscient de la importància de teixir aliances a tots

nivells i de ser agent actiu en la construcció d'una alternativa d'abast europeu. La nostra aportació a aquesta "confluència europea" ha de ser a partir de continuar treballant colze a colze amb la FYEG per acostar-nos a noves organitzacions de les esquerres europees, i a través d'aquesta, alhora, establir llaços amb les organitzacions del sud d'Europa, més enllà de l'espectre verd, i amb DiEM 2025.

Un cop exposada la nostra declaració d'intencions, d'una banda reivindicant la urgent necessitat de construir el referent jove de les esquerres transformadores, quelcom imprescindible si pretenem fer extensiva la interpel·lació de la nova política a les persones joves, i de l'altra assumint com a pròpia aquesta responsabilitat i entomant-la amb el convenciment i el compromís pertinents (com a referent juvenil d'ICV), hauríem de perfilar, en la mesura del possible i coneixent les nostres limitacions en tant que aquest procés no depèn exclusivament de JEV, el que volem que sigui (o no sigui) l'espai jove de la confluència.

El nostre èxit com a organització raurà en com d'impregnat estigui el nou referent juvenil del nostre capital i bagatge polític, ideològic i programàtic, més enllà de les sigles o de determinades persones, referents o símbols propis. El nostre capital més preuat són les nostres idees.

Hem de traslladar la necessitat de construir el referent jove de la confluència, pels diversos motius exposats anteriorment, als altres actors que actualment la conformen però que, a diferència del cas de JEV amb ICV, no en tenen cap actualment. Per això caldrà treballar-ho i estar presents als espais institucionals i de coordinació que ja compartim, com ara BeC, CSQP o ECP.

Ens hauríem de marcar com a objectiu la possibilitat de poder celebrar una trobada convocant-hi gent jove que participi als espais de la resta d'actors que no disposen de subjecte juvenil constituït orgànicament, així com de joves sense afiliació política formal (que sí polititzats) que participen en tot l'espectre dels moviments socials, des de la lluita estudiantil fins a la sindical, la feminista i LGTB+ fins a l'ecologista, passant per la cultural, l'antiracista i antifeixista o de solidaritat i de cooperació. En paral·lel a la creació d'aquest espai plural, com a JEV convidarem tots aquests actors que participin d'alguns dels nostres espais, com les trobades d'estiu.

Salvant les distàncies històriques, sobretot perquè l'actual militància no va viure el naixement de JEV, podria ser-nos útil l'experiència de confluència viscuda entre l'Entesa de Joves Nacionalistes d'Esquerra amb la JCC, la predecessora natural de JEV.

Hem d'encetar aquest procés amb tota la valentia de què siguem capaces, sense complexos i així i tot coneixent les nostres limitacions, des de la més profunda generositat i humilitat, i plantejar-nos unes qüestions que han d'acabar de definir quin paper volem tenir en aquest procés.

Sí que haurem d'assumir canvis per tal que el nou espai sigui plural i els nous actors també se'l sentin i se'l facin seu, quelcom imprescindible perquè aquest nou subjecte sigui realment el referent jove del nou subjecte polític, i esdevingui l'organització que representi realment les reivindicacions del jovent català, els seus desitjos emancipadors i la lluita pels seus drets. En definitiva, per ser subjectes polítics de ple dret, per tal de poder acomplir el seu projecte de vida amb absoluta plenitud.

Ho fem nostre!

L'obertura i la fortalesa de l'organització de JEV ens ha de permetre créixer a nosaltres, però, sobretot, créixer més enllà de nosaltres. Els últims temps han demostrat que sols no podem, però que quan ens unim amb persones i entorns

DOCUMENT DE LA XIII ASSEMBLEA NACIONAL DE JOVES D'ESQUERRA VERDA

amb els quals compartim lluites, i ho fem de manera decidida i valenta, sí que podem. És per això que volem compartir espais amb gent d'entorns diversos creant una suma que enriqueixi.

Hem de ser conscients que bona part de les classes populars, i en la joventut en particular, s'ha generat una esperança de canvi polític que passa per la unió de les esquerres i que cada cop s'està fent més real. Com a hereus de la JCC i del PSUC, tenim el deure d'estar a l'alçada de les circumstàncies històriques i de possibilitar el canvi polític amb una actitud proactiva, oberta, generosa i militant. La confluència ha de permetre que es generin nous espais, també de decisió, amb nova gent.

En el cas de les persones joves, això no serà possible si no es facilita un espai genuïnament juvenil i autònom. Joves d'Esquerra Verda reivindicuem aquest espai, perquè per tenir tota la intel·ligència, tota la força i tot l'entusiasme ens cal l'organització.

JEV venim de lluny i volem anar encara més lluny. Ens sentim orgullosos de la nostra identitat i de les nostres idees, d'una organització que ha servit i serveix com a eina de transformació de la societat, ara i abans. No volem però caure ni en l'autocomplaença ni en un tancament de files ideològic. Tenim tota l'experiència però volem continuar sumant persones al projecte, amb la vista posada en un canvi històric en el qual podem donar un tomb i canviar l'actual sistema per un de més just. Un canvi d'hegemonies que requerirà de tota la generositat i tota la intel·ligència, i això depèn de nosaltres.

www.joves.cat